

Liberální mření, socialistický skleník nebo konzervativní život?

Liberální dogmata devastují českou populaci, dovozuje Jiří Hojer

Porodnost v ČR je již několik let velice nízká a zdaleka nepostačuje ani pro zachování současného počtu obyvatel. Na přelomu tisíciletí jsme se „dopracovali“ k porodnosti na úrovni zhruba 1,14 (počet narozených dětí vztahených k počtu žen v „reprodukčním věku“) a zápornému přirozenému přírůstku obyvatelstva (zhruba –2 obyvatel na 1 000 obyvatel na rok). Z těchto údajů je pro naši budoucnost příznačná zejména porodnost. Pro pouhé zachování počtu obyvatel by porodnost musela být mírně vyšší než 2 děti na jednu ženu. Podle demografických studií naši situaci budou ještě pár let „zachraňovat“ populačně slabší ročníky třicátých let minulého století, tedy fakt, že počet důchodců je spíše nižší a naopak populačně silné ročníky let padesátých a sedmdesátých jsou hlavní složkou ekonomicky aktivního obyvatelstva. Situace se však může postupně jen zhoršovat a podíl nejstarších věkových skupin se bude prudce zvyšovat. Podle ČSÚ je již v současnosti podíl dětí (0–14 let) nejnižší v celé historii osídlení našich zemí – v roce 2001 16,2 % – a vzhledem k trendu nízké porodnosti se bude dále snižovat.

Z těchto údajů poměrně jasně vyplývá, že pokud se nic nezmění, v brzké době se současné obyvatelstvo České republiky a český národ stanou téměř neschopnými postarat se o sebe samotné, zajistit si vlastní budoucnost, nemluvě o slušném životě svých důchodců. Tyto chmurné prognózy vyvolaly pochopitelně určité reakce mezi politiky, sociology a žurnalisty, avšak vzhledem k významu a možnému obrovskému způsobem negativnímu dopadu na náš národ a stát se jedná o reakce nicotné.

Zmínku o propopulační politice jsme zaslechli například z úst vládních ministrů a poslanců v nedávných debatách nad vládními daňovými a jinými zákony, které eufemisticky nazvali reformou veřejných financí. Bylo by velice hezké, kdybychom mohli pochválit naši vládu za to, že se současnou reformou veřejných financí snaží zabránit vymírání českého národa. Jednak se však nejedná o žádnou reformu, ale o pouhé zdražování, zvyšování, či přesouvání daní, kterému bývalo dobrým zvykem a slušností říkat balíčky vládních opatření (příjimané v době špatného hospodaření státu či špatného hospodářství). Je také zřejmé, že propopulační politika byla jen argumentem v boji za schválení těchto poměrně nepopulárních zákonů, které ostatně řeší téměř výhradně pouze aktuální situaci veřejných rozpočtů a stav systému sociálního a zdravotního pojištění, kterým vesměs hrozí v nejbližší době zhroutil.

Naši socialisté (obzvláště ministr práce a sociálních věcí Škromach) tedy hodlají přijmout propopulační opatření, která mají spočívat ve vyplácení přídavek na děti (rovných bez ohledu na příjem rodiny), společném daňovém základu pro rodiny (což může mít pozitivní i negativní efekt – podle výše daní) a snad i v dalších opatřeních. Tato opatření však samozřejmě nenahradí protipopulační politiku, která vyplývá ze zvýšení DPH a spotřebních daní. Státní rozpočet, ze kterého socialisté rozvažují dosud víc zlatáků, než do něj vyberou, je totiž náš rozpočet, protože je to náš stát a ty zlatáky socialisté musí odebrat v důsledku z našich peněženek, z našich vlastních rozpočtů. Pro obyvatele, kterým je dnes kolem třiceti let a na které dopadne propad porodnosti jako na první a nejvíce, připravili socialisté recept v podobě osobních penzijních účtů zatím nejasné podoby – tedy ostře pravicový systém, nad kterým každý správný levičák skřípe zuby.

Tolik tedy socialistická odpověď na katastrofální stav naší společnosti a ohrožení v blízké budoucnosti. Pochvalme naše socialisty za záblesky zodpovědnosti za stát, se kterými se poohlížejí po pravicových metodách řízení hospodářství, zároveň však řekněme, že se tak zpronevěřují svému volebnímu programu, svým voličům a předvolebním lhaním kazí a znechucují myslícím lidem parlamentní demokracii.

Liberálové, kterým se podařilo jim samým i ostatním namluvit, že jen oni jsou ta správná a autentická pravice (zcela nesmyslně), proti tomu protestují. Nijak mohutně – celá diskuse se odehrává v rámci několika krátkých článků, myšlenek, jakoby šlo o naprosto okrajový problém. Tvrdí, že je záležitostí osobního rozhodnutí každého jednot-

livce, zda bude mít pět, tři, dvě, jedno nebo žádné dítě a stát ani nikdo jiný do toho nemůže zasahovat. Ačkoliv si (zpravidla) uvědomují nebezpečí společnosti důchodců (při současném trendu podle ČSÚ bude průměrný věk v roce 2050 již 54 let – v roce 2001 to bylo 38,8 let a důchodové systémy již pomalu krachují), jejich jedinou odpovědí jsou jako obvykle liberální dogmata. Podpora porodnosti je pro ně zejména nespravedlností pro bezdětné, další z řady nespravedlností, kterými dnešní socialistický režim svazuje život, který nejlépe probíhá bez rušivých cizích zásahů – naprosto svobodně. V mnohém s tímto pohledem lze souhlasit. Přebujelé sociální dávky (včetně důchodů) například zcela jistě zničily tradiční strukturu společnosti, v níž panovala vzájemná úcta v rodině, vyžadovaná už tím, že mladší pokolení vděčila starším za zděděné prostředky k životu, nemluvě o výchově, péči, atd., za což bylo povinností se odvděčit zabezpečením staršího pokolení vestáří.

Dnešní společnost však nelze vystavit okamžitě do zcela liberálního prostředí a očekávat, že se okamžitě vrátí tradiční a přirozené principy fungování společnosti. Představme si například plošné zrušení sociálních dávek. Počet a intenzita osobních katastrof, nebezpečí zhroutil celé společnosti – to vše by patrně bylo příliš vysoké a příliš hrozné. Dnešní společnost je totiž až příliš liberální ve smyslu povědomí jedince o jeho sounáležitosti k určitým skupinám. Mnozí lidé se zkrátka až příliš starají a hledí jen sami na sebe a scházejí tradiční regulační mechanismy (třeba obava před ztrátou cti a jejími důsledky) chránící společnost před příliš sobeckým, bezohledným či nemorálním jednáním. Je pravděpodobné, že ve zcela liberální společnosti by se naprosté většině lidí vůbec nelíbilo žít. Celospolečensky by přechod na zcela liberální systém znamenal obrovský šok, mnohem větší než transformace hospodářství a společnosti po roce 1989. Takový přechod je tedy nereálný.

Podle liberálů se však není při rušení regulací potřeba ničeho obávat – společnost se sama přirozeným vývojem dostane do stavu, který jí nejvíce vyhovuje. Liberální dogmata pokládají za samospasitelná. S tím lze souhlasit. V případě našeho populačního vývoje to však v současnosti znamená, že náš národ bude vymírat, stát se bude buď vyliďňovat, nebo zalidňovat přistěhovalci, o jejichž výběru dle nějaké kvality si dělají iluze snad jen vrcholní sociální demokraté a ekonomické a sociální systémy a zdravotnictví krachovat. Větší části společnosti totiž dnes vyhovuje využívat svůj produkční potenciál minimálně, či vůbec ne.

Jaký by tedy měl být (národně) konzervativní přístup k řešení tohoto problému? Bohužel konzervativní názory dnes takřka neznají ve vysoké politice, nezaslechne je vesměs ani v žádném z nejrozšířenějších sdělovacích prostředků, takže si musíme vystačit s naší vlastní představou o konzervativní politice. Konzervativní ocenění liberální přístupy jako nejvýkonnější ve většině případů, ale velice dobře si uvědomují, že liberální systémy je třeba citlivě nastavovat tak, aby pracovaly skutečně pro blaho státu, národa. Takto usměrněné systémy jsou pak samozřejmě pro všechny členy společnosti výhodnější než socialisticky umrtvovací regulace i než nemístná svoboda dělat vše, co si kdo zamane, včetně nemravných a škodlivých činností.

Ačkoliv se mi osobně liberální přístup zamlouvá více nežli státní paternalistický, nejsem ochoten smířit se s čímkoliv jen pro to, že je to výsledek liberálního přístupu. Ve zcela liberální společnosti by například pravomoci policie měly být co nejnižší, ale nejsem ochoten souhlasit s obrovským nárůstem zločinnosti, který by logicky následoval. Prosazování co nejvyšších pravomocí policie při stíhání skutečných zločinců i co nejvyšších trestů pro ně, avšak zachování co nejvyšších osobních svobod pro „spořádané a bezúhonné občany“ (pro které mají „pokrokoví“ intelektuálové často jen úšklebky a odsudky) je podle mého názoru konzervativním přístupem.

Stejně tak obecně souhlasím s tím, že stát má přenechat rozhodování o lidských životech samotným lidem a nezasahovat do rodinné výchovy a rodinného života, kam samozřejmě patří i rozhodnutí o plnění dětí. Avšak ve chvíli, kdy patrně hrozí národní a celostátní katastrofa, měl by být konzervativce připraven cosi dělat, nějak zasáh-

Pokračování na straně 12